

URBANISME

El Palau de Vidre és al recinte del parc dels Camps Elisis de Lleida

AJUNTAMENT DE LLEIDA

Lleida busca un futur per al Palau de Vidre

La ciutat estudia la reforma i els nous usos d'un equipament lligat a la Fira i al parc dels Camps Elisis

PAU ECHAUZ
Lleida

En la recta final del mandat, la Paeria ha impulsat un debat participatiu amb la col·laboració del Col·legi d'Arquitectes per buscar idees amb què definir nous usos per a un espai de gran transcendència ciutadana en els últims cinquanta anys, el Palau de Vidre, al recinte del parc dels Camps Elisis de Lleida. Després de dos tallers oberts a la participació, a la qual es van apuntar 25 ciutadans, s'ha obert una segona fase amb l'exposició pública de fins a deu projectes arquitectònics, que desenvolupen diferents idees que serviran com a base per redactar un nou pla que en garanteixi i potenciï l'ús públic.

El Palau de Vidre es va construir a mitjans dels anys seixanta amb l'impuls de l'alcalde Francisco Pons, a partir d'un projecte de l'ar-

quitecte Josep Maria Cots Massana. És una enorme estructura de formigó tancat amb amplis finestrals de vidre, una planta baixa per sota del nivell de la calçada i un pis superior on hi ha la sala d'actes i les oficines de la Fira de Lleida. L'edifici s'adscriu al corrent arquitectònic denominat brutalisme, que es caracteritza per l'ús del formigó i el vidre, i s'alça al mateix lloc on hi havia un llac amb cignes construït per complementar els jardins del parc a mitjans dels anys quaranta.

Al Palau de Vidre s'hi han desenvolupat un munt d'actes institucio-

L'edifici dels anys seixanta ha acollit festivals, mítings, esports i fins i tot pregàries de la comunitat musulmana

nals lligats a l'activitat firal, exposicions, festivals musicals, competicions esportives, mítings polítics i des de fa dos anys també es fa servir com a mesquita, ja que acull cada divendres les pregàries de la comunitat musulmana.

El Palau de Vidre necessita una

reforma per la degradació evident de l'estructura i com a element a tenir en compte per la reforma i ampliació dels Camps Elisis i el futur trasllat del recinte firal als terrenys de l'antiga hípica.

L'alcalde, Fèlix Larrosa, està "convençut que les propostes presentades tindran un alt nivell i fomentaran un debat interessant sobre el futur d'aquest equipament municipal. Ha arribat el moment de parlar obertament sobre el futur del Palau de Vidre i construir un nou relat per a aquest edifici i el seu entorn, després d'escoltar què volen fer els ciutadans".

Els deu projectes presentats tenen en comú la necessitat de preservar l'edifici, encara que alguns incloquin recuperar en part un petit estany. Alguns proposen desposseir de vidre l'estructura per ressaltar-ne el caràcter geomètric, però totes les propostes entenen que l'edifici ha de servir perquè el gaudeixin els ciutadans, des de superfícies comercials fins a viver d'empreses, centre de lleure, de restaurants, espai poliesportiu o la que proposa de convertir l'espai en un palau de l'agricultura que mostraria la potència i diversitat de la realitat agroalimentària de Lleida.●

Ramon Suñé

Absents

Donar explicacions a una oposició disposada a sentir només el que vol sentir i a amargar-te la tarda en debats de molt consum domèstic i d'escassa projecció exterior, repetint-te fins a l'extenuació que malament que fas les coses, és una de les moltes tasques ingrates que estan incloses al sou dels membres del govern municipal. Dilluns l'Ajuntament de Barcelona va celebrar una comissió escombra, l'última d'aquest mandat ja liquidat, amb un ordre del dia carregadíssim. La sessió, que va coincidir amb el començament de la Setmana Santa, es va estar a punt de suspendre per la irritació de la majoria dels grups davant l'absentisme dels regidors de govern i, sobretot, pel cada vegada més accentuat costum de l'equip de l'alcaldesa de delegar la resposta, fins i tot de les qüestions més polítiques, en els tècnics de la casa. De fet, l'escena –degudament teatralitzada, com passa sempre en el guinyol de la política– resumeix una situació que ha marcat aquests quatre anys i que confirma, una vegada més, que pretendre governar Barcelona ocupant poc més d'una quarta part de les butaques del saló de plens és una gosadia, si no una temeritat, que no s'hauria de repetir després de les eleccions del 26 de maig.

Moltes vegades, en molts escenaris, aquest ha estat un govern absent. Per falta de temps o de voluntat, o per pura mandra, que també n'hi ha hagut, a alguns dels seus membres se'ls ha vist poquet pels districtes, als fòrums ciutadans, en trobades amb els veïns i entitats que no són de la seva corda, en reunions amb empreses i agents econòmics que s'ha preferit situar al centre de la diana per mantenir viva una certa retòrica antisistema malgrat que després, amb una discreció gairebé clandestina (no sigui que els nostres se n'assabentin), es recorria a ells, als que tenen l'experiència i la capacitat real per fer determinades coses, per tancar contractes que garanteixen que la ciutat continuï funcionant.

El govern municipal ha delegat en els tècnics qüestions que requereixen una resposta política

Alguns destacats integrants del govern municipal s'han absentat fins i tot de les reunions dels dijous de la comissió de govern, l'òrgan on se suposa que, de manera col·legiada, es prenen la majoria de les decisions importants que afecten l'Ajuntament. La responsabilitat s'ha derivat en excés cap a l'equip gerencial i també als segons i, fins i tot, els tercers nivells tècnics de l'administració, que han fet prou suportant una càrrega que no els corresponia i posant la cara en les circumstàncies menys agradables. Que governar, i sobretot fer-ho bé, amb 11 de 41 regidors és una tasca feixuga, pràcticament impossible, és una cosa que els comuns es podien haver imaginat el minut u d'aquest mandat i també quan van decidir expulsar de la sala de comandament un PSC dispost a treballar-se les àrees que a ells els semblaven poc confortables. Ha faltat personal i ha faltat interlocució amb determinats sectors ciutadans que s'han afartat de picar a unes portes que massa sovint s'han mantingut tancades.

QUICO
JUBILATA

JL MARTÍN

